

Γιατί η παπαρούνα είναι το σύμβολο του Α' Παγκοσμίου Πολέμου;

In Flanders Fields

In Flanders fields the poppies blow
Between the crosses, row on row,
That mark our place; and in the sky
The larks, still bravely singing, fly
Scarce heard amid the guns below.

We are the Dead. Short days ago
We lived, felt dawn, saw sunset glow,
Loved and were loved, and now we lie,
In Flanders fields.

Take up our quarrel with the foe:
To you from failing hands we throw
The torch; be yours to hold it high.
If ye break faith with us who die
We shall not sleep, though poppies grow
In Flanders fields.

Γράφτηκε στις 3 Μαΐου του 1915 από τον канаδό γιατρό αξιωματικό στην Φλάνδρα* **John McCrae**, για να τιμήσει τον νεκρό φίλο του, επειδή παρατήρησε πως η παπαρούνα ήταν το μοναδικό λουλούδι, που φύτρωνε στα κατεστραμμένα από τα χημικά και τις οβίδες πεδία των μαχών κι ανάμεσα στους τάφους. Εξαιτίας του ποιήματος **η παπαρούνα έγινε το σύμβολο του Α'Π.Π.** Κάθε χρόνο την 11^η Νοεμβρίου οι Βρετανοί φοράν μια χάρτινη παπαρούνα στο πέτο, κατασκευασμένη στο « Poppy Factory». (Δες στο internet τι είναι) * Περιοχή του Βελγίου .

John McCrae, «Στης Φλάνδρας τα λιβάδια»

Στης Φλάνδρας τα λιβάδια παπαρούνες λικνίζονται

ένα γύρω στους σταυρούς σειρά τη σειρά.

Τον δικό τους τόπο έτσι ορίζουν.

Κορυδαλλοί θαρρετά τραγουδώντας, ακόμη, πετούν.

Κι ούτε που ακούγονται κάτω από των όπλων την κλαγγή.

Είμαστε οι νεκροί. Μόλις πριν λίγο ζούσαμε.

Νιώσαμε την αυγή, γευτήκαμε την ομορφιά του δειλινού.

Αγαπήσαμε κι αγαπηθήκαμε και τώρα κειτόμαστε

στης Φλάνδρας τα λιβάδια.

Δική σου τώρα η μάχη μας με τον εχθρό.

Σ' εσέ τ' αδύναμά μας χέρια δίνουν τον πυρσό

Με τον δικό σου κράτα τον ψηλά.

Πίστη αν δεν δείξεις σε μας τους νεκρούς

ύπνο δεν θα 'βρούμε ποτέ, τι κι αν φυτρώνουν παπαρούνες

στης Φλάνδρας τα λιβάδια.

Απόδοση στα ελληνικά Δανάη Διαμαντάκου (από την έκθεση για τον Α'Π.Π. στην Παλιά Βουλή)

Στρ. Μυριβήλης, «Ο λόφος με τις παπαρούνες»

Ήταν ένας λόφος άλικος από τις παπαρούνες. Ξεκουραζόταν ένα Ρούσικο Σύνταγμα, που τραβούσε κι αυτό για το μέτωπο. Εκεί μας σταματήσανε κ' εμάς. Είχε νερό μπόλικο και πρασινάδα εκεί δίπλα. Στήσαμε πυραμίδες τα όπλα και φάγαμε κοντά τους. Μας σίμωσαν κάτι μεγαλόσωμα παλικάρια με τριανταφυλλιά μάγουλα, με χοντρές μπότες και μπλούζες παιδιάτικες δίχως κουμπιά. (Ήταν Ρώσοι) [...]

Φάγαμε μαζί, κουβεντιάσαμε ώρες δίχως να καταλαβαίνει γρι ο ένας απ' τη γλώσσα τ' αλλοιού. Όμως συνεννοηθήκαμε περίφημα. Η αγάπη κ' η όχτρα έχουνε διεθνή γλώσσα.[...]

Σαν κάμαμε τις τετράδες για να φύγουμε, οι Ρούσοι βάλανε παπαρούνες μέσα στις μπούκες των τουφεκιών μας. Ήτανε σα μια παράξενη λιτανεία με ατσαλένιες λαμπάδες, που στην κορφή τους άναβε η πιο χαρούμενη φλόγα. [...]

Πόση αγάπη υπάρχει στον κόσμο! Άφθονη σαν ποτάμι που χύνεται μέσα σ' έναν κάμπο. Ανθισμένη σαν ένας λόφος κόκκινος από τις παπαρούνες, που σε φωνάζουνε να τις κόψεις. Δεν έχεις παρά να σκύψεις να τις κόψεις.

Στράτης Μυριβήλης, *Η ζωή εν τάφω*.

Μία θάλασσα από 888.246 κεραμικές παπαρούνες άτακτα «σπαρμένες» στην τάφρο του Πύργου του Λονδίνου κι άλλες που ξεπηδούν από τα παράθυρα για την 11^η Νοεμβρίου 2014 (την Ημέρα της Ανακωχής του Α'Π.Π.), μία για κάθε στρατιώτη της Βρετανίας και της Κοινοπολιτείας που έχασε τη ζωή του κατά τη διάρκεια του Μεγάλου Πολέμου .

«Η εγκατάσταση είναι προσωρινή ή αν θέλετε παροδική, ακριβώς όπως ήταν και η ζωή αυτών των ανθρώπων που σκοτώθηκαν κατά τη διάρκεια του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου» εξηγεί ο καλλιτέχνης Πολ Κάμινς.

